

I, нарешті, останній випадок - орендодавець не відшкодовує орендарю ніяких витрат на поліпшення орендованого майна. Тоді орендарю не залишається нічого, крім як провести безкоштовну передачу умовного об'єкта орендодавцеві, списавши при цьому такий об'єкт зі свого балансу. Як правило, в даному випадку мова йде про невіддільних від об'єкта оренди поліпшення. Адже в іншому випадку орендар просто забере їх собі.

Література

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003г. № 435-IV.
2. П(с)БО 7 "Основні засоби", затв. наказом Мінфіна України від 27.04.2000г. № 92.
3. П(с)БО 14 "Оренда", затв. наказом Мінфіна України від 28.07.2000г. № 181.

V. Vovk, kandydat nauk ekonomicznych, docent (*Narodowy Uniwersytet Gospodarki Wodnej i Wykorzystania Zasobów Naturalnych, Równe*)

O. Zinkevych, kandydat nauk ekonomicznych, docent (*Narodowy Uniwersytet Gospodarki Wodnej i Wykorzystania Zasobów Naturalnych, Równe*)

METODA ANALIZY ŚRODKÓW TRWAŁYCH W ZARZĄDZANIU INWESTYCJAMI RZECZOWYMI

Działalność przedsiębiorstwa transportu drogowego jest znacząca dla gospodarki każdego kraju. Ukraina nie jest wyjątkiem w tym względzie. W warunkach zrównoważonego rozwoju jak i w warunkach zjawisk kryzysowych przedsiębiorstwa transportu samochodowego zapewniają uzyskanie:

a) efektu ekonomicznego - poprzez generowanie dochodów, osiąganie zysków podmiotów gospodarczych, wpływy podatków na wypełnianie budżetu państwa i budżetów lokalnych;

b) efektu socjalnego - dzięki zapewnieniu i tworzeniu miejsc pracy nie tylko w dużych miastach, ale i w centrach rejonowych, osiedlach typu miejskiego, gdzie znajdują się przedsiębiorstwa transportu drogowego.

Rynek transportu drogowego na Ukrainie jest bardzo bogaty. Od 01.01.2017 r. działa 13 716 przedsiębiorstw z sekcji «Transport, gospodarka magazynowa, usługi pocztowe i kurierskie». Z tego powodu poziom

konkurencji jest niezwykle wysoki. Wymaga to reakcji operatywnej przedsiębiorstw transportu drogowego na zagrożenia ze środowiska zewnętrznego oraz szybkiej reakcji na możliwe ryzyko ekonomiczne. Według I.O. Blanka, najważniejszą częścią całkowitego ryzyka ekonomicznego przedsiębiorstwa jest ryzyko inwestycyjne. Przecież inwestycje kapitałowe w środki trwałe są z reguły związane ze znacznymi funduszami (własnymi i/lub obcymi). Dochodowość działalności inwestycyjnej przedsiębiorstwa wpływa na dochodowość i zyskowność działalności operacyjnej i może być jednym z czynników wzrostu zagrożenia jego bankructwa. Szybka reakcja na zagrożenia i ryzyko osiąga się dzięki dobrze funkcjonującemu i skutecznemu systemowi zarządzania oraz jego narzędziom analitycznym.

Metoda analizy środków trwałych jest przedmiotem badań wielu naukowców. Większość ekonomistów identyfikuje takie elementy metodologii analizy środków trwałych: analiza składu, struktury i ruchu środków trwałych w ramach analizy wyposażenia przedsiębiorstwa w nich; analiza stanu technicznego środków trwałych; analiza wykorzystania środków trwałych; analiza efektywności wykorzystania środków trwałych; analiza czynnikowa środków trwałych dla bardziej dogłębnej oceny przyczyn ujawnionych odchyłeń wskaźników.

Logiczne naszym zdaniem jest również przeprowadzenie analizy wyników produkcyjnych i finansowych w stosunku do użytkowania środków trwałych poprzez obliczenie wpływu zmian wartości środków trwałych i zwrotu z aktywów na dynamikę wielkości produkcji (towarów, robót, usług). Wyżej wymienione podejście proponują naukowcy M.A. Boliukh, V.Z. Burcheskyi, M.I. Horbatok, T.D. Kosova, Ye.V. Mnykh, I.V. Simenko, M.G. Chumachenko. Jednak ten algorytm może być traktowany jedynie jako metoda analizy w wąskim znaczeniu. Zgodnie z podejściem systemowym podstawy metodyczne analizy powinny zapewniać bardziej reprezentatywne ujawnianie informacji na temat rzeczywistej potrzeby przedsiębiorstwa w wyposażeniu w środki trwałe, w zdolności do inwestowania (wewnętrznego, zewnętrznego), inwestycji w zasoby inwestycyjne i poziomu ich efektywności dzięki użyteczności eksploatacji środków trwałych. Takie podejście częściowo podzielaają naukowcy Ye.V. Mnykh ta N.P. Liubushyn, V.B. Leshcheva oraz V.H. Dyakova. W związku z tym zgodnie z modelem analizy ekonomicznej w stosunku do użycia środków trwałych kierownictwom przedsiębiorstw zaleca się przeprowadzać analizę rynku inwestycji i analizę rynku technologicznego równoległe z analizą zapewnienia wyposażenia w środki trwałe. I takie podejście uważa się za zasadnicze, ponieważ każda decyzja inwestycyjna powinna być poprzedzona badaniem możliwości inwestycji

внутрішніх і зовнішніх з позиції ризику.

Істотну роль в аналізі засобів тривалих одгryва również skala (wielkość) inwestycji. Dla większości przedsiębiorstw transportu drogowego za bardziej atrakcyjne uważają się takie formy inwestycji: uzupełnienie (wymiana) istniejącej floty pojazdów, rozbudowa bazy remontowej w postaci maszyn i urządzeń, modernizacja pojazdów oraz urządzeń bazy remontowej w związku ze znacznym poziomem ich zużycia.

Z uwagi na taki podział aktualnych form inwestycji zaleca się analizę rynku inwestycji zawęzić do analizy własnych środków inwestycyjnych i kosztów kredytu na inwestycje. Warto przy tym również pamiętać, że analizę parku technologicznego należy prowadzić jednocześnie z analizą środków inwestycyjnych, co pozwoli kontrolować optymalną korelację pomiędzy zasobami inwestycyjnymi a jakością świadczonych usług. Analiza nie powinna lekceważyć przepływów informacji ze środowiska internetowego, z mediów, cenników przedsiębiorstw budowy maszyn, firm budowlanych i handlowych, centrów usług dla sprzedaży sprzętu. Wszystko to pozwoli wyeliminować najbardziej atrakcyjny obiekt inwestycyjny.

Н.А. Волкова, канд. екон. наук, доц. (*ОНЕУ, Одеса*)

МЕТОДИ АНАЛІЗУ ЗАГРОЗИ БАНКРУТСТВА

В даний час досить велика кількість підприємств знаходяться в кризовому положенні. У практиці вивчення та запобігання причин неплатоспроможності фахівці пов'язують з вивченням таких предметів як антикризове управління, діагностика банкрутства та ін.

Як показує світова практика, банкрутство підприємства - це не випадкові явища, а певна закономірність в економіці розвинених країн.

Загибель значної частини фірм, а особливо новопосталих, зафіксована статистикою банкрутств у багатьох країнах. Європейські дослідники відзначають, що до кінця року доживають не більше 20-30 відсотків новопосталих фірм, а протягом п'яти років 50 відсотків припиняють свою продуктивну діяльність.

Як показує досвід західних країн, кожна фірма-банкрут зазнає невдачі по-своєму. Однак є універсальний рецепт від будь-якого виду банкрутства - проведення систематичного фінансового аналізу